

Kuidas jaab ta nõgemata fodunt õra minna? Mis annab ta põhjusets, fui Justina teda lüüsib, fui ta oma väitse armsa siimadega tema otsa waatab, seda ta teadis, et ta siis ei saa waletada. Tema naene ei tohtinud tema plaanist midagi teada. Justina veals seda suurets patus, mis ommetegi patt ei ole, waid tema sula digus. „Silm silma eest, hammast hamba eest.“ Warandus waranduse eest! See oli tema siht.

Plaan plaani järelle tekkis tema peas, kuid nad olid rased teoks teha. Pääwad läksivad mõõda, itta suuremaks läks tema rahutus; ta ihlas lättelamise. Ja waata, aeg näks tulnud vlewat, et ta omad plaanid võisid tähide saata.

Mõni päew hiljem toodi Justinale sõnum, et tema ainus wend surnud. Ta oli surb ja soovis oma surnud wenda veel ülestord näha saada ja teda tema viimsele teele saata. Aga luhu jääwad lapsed? Nen kinnab senni nende eest hoolt? Mees aga ütles: „Mine matusele, wõta tööge wäitssem laps kaasa ja jää sinna öösets. Küll mina suurematega lorda saan. Sugulased panessivad pahaks, kui sina matusele ei läha.“ Justina oli sellega rahul; ta pani omale pühapäeva riided selga ja läks teele. Lapse wööttis ta süllesse.

Priido oli föik aeg pärast lõunat rahutu ja ei teadnud isegi, mida ette wöötta. Õhiul läks ta suitselauta ja tegi seal õlgedega tegemist, forjas nartsid kofku ja passis nad ranitse sisse ühes petroleumi lambiga ja peitis siis ranitse heinade alla õra.

Kui pimedats läks, andis ta lastele sūua, temal enesel jääti palusene saela finni, ja siis saatidis ta lapsed magama. Veel waatas ta sambrisse, kas lapsed juba magavad. Kui nad öösel üles ärkawad, siis pole fest wiga, ega neil ihal jānu polnud, teatsivad nad jo ommeti, et wanemad nende föriwal magavad. Temal ei olnud midagi farta. Nell oli parajaste üheska — sell nelit hommitul lootis ta juba kodus olla; siis on föik tehtud ja seegi ei wöti tunnistada, et tema sel ööl fodunt õra oli. Nõnda peab see sundima. Järelmõtlemisest siin palju enam ei olnud. Kohad olivid temal föik tuttawad. Täna veel seisivad tema waenlase hooned Eppleri krundi peal, täna veel. Homme ehk on föik juba teisiti! Kui föik nõnda täitmises walmis oli, siis tuli imelit rahu tema südamesse. Tasahiljusest läks ta toasi wälja, tasahiljusest föi

ta ranitse heinade alt wälja ja läks läbi aia wainule. Wailne pime öö fattiis maad, ei tähte taewas näha, ega kuud. Mustad rased pilwed pilswad taewast. Wihm oli tulemas. Kui ommeti see öö veel luu oleks — tuul oli lange — siis läheks mo plaan tähde! Üht intimese hing poinud fusgi näha, ütsnes öölinnude kisa oli siin ja seal tuulda.

Riirel, lindjal sammul rändas Priido edasi — temal oli õige pikk tee ees. Ja fui ta lättelamise töö korda läheb, siis wüts ta jässle wabamalt hingada — homsest saabis oleks ta jässle waba mees! Siis ehk leibab Priido Eppler jässle rabu! Pool teed oli juba õra läbitud, kai ta mäe otsa jõuubis. Ta jääb seisma ja waatab rahuliselt ümberringi; kuu paistab pilwedest läbi — la paar tähedest on taewas näha, tuul pubub puudest läbi — muidu föik wailne. Aga mis see on? Mäe al näilse heledat walgust — suitsupilwed teewad föik jässle pimedats — aga nüüd suur leek — tulekahju, kirisutor on tulepaistes näha, — oh püha Jumal, pöleb, pöleb kodu! Küla viimises otsas, ja seal on tema majale, ja tema lapsed — — — ta siljatab, hirm ja ebmatus panevad teda tarretama. Ta ei saa ennast liigutadagi, film waatab koledat näite-mängu al orus. Seal al pöleb, wist tema maja, ja — tema lapsed ülsina — ülsina! „Appi, tööge waeline Jumal, appi!“ Nõnda lisendab ta ja katsub ennast liigutada ja siis joosseb ta mäest alla, lõötsutes ja wäristes töttab waene mees edasi, itta edasi kuni ta üle ja üle bigiga saetud ja süda nii langeste kutsub, et ähwardab lõhleda, hing jääb kinni! Ta langeb pölwede peale, paneb läed kofku, palub surmaahastuses. Ja siis ajab ta enese jässle püsti — edasi, edasi! Tulekahju läheb laiemaks, sädemed lendawad ühest latusest teise, aga oru ta ommetegi ei saa, kus pöleb. Waimus luuleb ta oma lapsi lisendawat ja näeb, suidas suits nad lämmastab, suidas nad õra pölewad — ob Jumal, ole mulle armuline! Kes peastab mo lapsed? Igamees katsub ennast peasta niisugusel vimedal ööl! Tulekellad helisewad. Tema föriwus fölab: tuli — tuli — seda fina tahsid — nüüd on — ta täes — tuli — — mo Jumal, õra mine minuga lohtusse, — nõnda lisendab ta taewa poole ja tormab tagasi koju poole, ta ainuse mõte on, suidas edasi saab!

Viimatis on ta lüelas — igalpool lisendamist ja hüüdmist tuulda, rahwas joosseb läbisegamine. Leef lõobb ta